

hendes Arme, og faa Dage efter var han afgaaet ved Døden.

Det var dog ikke netop disse tunge Minder, der nu fik hende til at sidde med sit Hækletøj i Skødet og stirre ud paa Græsplænen Solpletter — aldeles fortabt i Tanker. Det var Uroen og Bekymringen for hendes Broder Emanuel, der igen i Dag — som saa ofte før — fik hende til at glemme egne Sorger.

Forholdet imellem de to i saa mange Aar adskilte Søsken var i den sidste Tid paa en Maade bleven meget inderligt. Under de stærke, sjælelige Rystelser, som de gentagne Berøringer med Døden havde fremkaldt hos Fru Betty, havde hun hos Emanuel fundet den religiøse Støtte og Trøst, som hverken Faderen eller hendes yngre Broder, den livslystne Garderofficer, var i Stand til at yde hende. Han var bleven hendes Skriftefader, og hun havde klynget sig til ham i fuld Oprigtighed og Tillid. Og dog var Forstaaelsen imellem dem vedblivende kun halv. De glade Forventninger, hvormed ogsaa hun i sin Tid havde imødeset Broderens Tilbagekomst til Fædrenehjemmet, var kun bleven til Skuffelse. Trods alle velmente Bestræbelser for at forstaa ham, al søsterlig Villighed til at følge ham paa hans underlige Veje, følte hun sig frastødt, ja krænket af hans